

JINDŘIŠKA BÁRTOVÁ, BRNO

ČINNOST SDRUŽENÍ CAMERATA BRNO V ZÁVĚREČNÉ FÁZI JEHO EXISTENCE

Camerata Brno se zapsala do novodobé historie hudebního Brna nepřehlédnutelným způsobem. Toto sdružení hudebních skladatelů a teoretiků prezentovalo v 90. letech a na počátku nového tisíciletí na svých koncertech širokou škálu soudobého hudebního projevu, aktuálního a zajímavého nejen použitými kompozičními prostředky, ale též interpretačními přístupy a způsoby prezentace obecně.

V roce 2003 vyšla na JAMU v edici Acta musicologica et theatrologica publikace věnovaná Cameratě z pera autorky této studie a v roce 2004 následovalo její upravené a aktualizované německé znění. Poněvadž sdružení pokračovalo dále ve své činnosti, a to letech 2005–2006 velmi významně, považujeme za vhodné tuto činnost připomenout. Vzhledem k tomu, že Camerata pak ukončila v roce 2008 svoji existenci, je tato připomínka současně i závěrečným shrnutím činnosti sdružení.

Camerata Brno se zrodila na počátku osmdesátých let z iniciativy Miloslava Ištvana jako volné sdružení hudebních skladatelů a teoretiků, kteří stáli v opozici vůči oficiální preferenci tvorby čerpající z eklektické návaznosti na hudební tradici¹. Scházeli se ke společnému poslechu skladeb – většinou novinek někoho z přítomných, nebo ukázek z tvorby světových současných autorů – a násled-

¹ Například na ustavujícím sjezdu Svazu českých skladatelů a koncertních umělců v roce 1972, v době ostrého nástupu tzv. normalizace, hřimal v hlavním referátu Lubomír Železný slovy: „Leckteří hudební vědci a umělci s pohrdáním odsuzovali návaznost tvorby na tradici, v níž viděli pouze retardující element, aniž chápali, že každý vývoj – a tedy i vývoj hudby, jak tomu rozumíme my – se řídí dialektickým popřením starého a obnovením nového na vyšší úrovni.“ (Svaz českých skladatelů a koncertních umělců, Praha, Editio Supraphon 1975, str. 36). O 16 let později Jan Seidel ve svém hlavním referátu na 4. sjezdu téhož SČSKU uvedl: „Opíráme se o velké tradice české hudby, o dlouhou vývojovou linii našeho národního realistického umění, zažehnutého tvůrčím odkazem Smetany. Tyto tradice, ať si to uvědomujeme více či méně, jsou přítomny v našem myšlení a citech. A logicky z nich vyrůstá i naše současné chápání socialistického realismu a celého současného socialistického umění v jeho schopnosti pravdivě zobrazovat svět v jeho revolučních zápasech a přeměnách a nést poselství revolučního humanismu.“ (IV. sjezd Svazu českých skladatelů a koncertních umělců. Knižnice Hudebních rozhledů, Praha 1988, str. 17–18.)

né debatě o nich. Schůzky skupiny, pro niž zcela samovolně brzy vznikl název Camerata, se konaly pravidelně ve čtrnáctidenních intervalech podle časových dispozic členů, nejprve na Pedagogické fakultě, kde tehdy působili Leoš Faltus a Michal Košut, a od června 1981 na Filozofické fakultě brněnské univerzity v pracovně Miloše Štědrone. Schůzky byly velmi podobné těm, které popisuje Ludvík Vaculík v knize *Český snář*. Ostatně už samotná skutečnost, že započaly v době zostřeného dohledu režimu nad umělci po vyhlášení Charty 1977, svědčí o tom, že politická atmosféra takovéto aktivity přímo vyvolávala. Debaty na Cameratě byly občas velmi vzrušené – to když se dotýkaly aktuálních problémů ve společnosti. To podstatné, čím obohacovaly diskutující, však bylo nalézání shody v základních otázkách týkajících se *procesu tvorby* hudebního díla.

Změna nastala v roce 1990, kdy členové Cameraty vyhlásili oficiálně existenci skupiny (jejími členy se stali Jiří Bárta, Jindřiška Bártová, Leoš Faltus, Radomír Ištvan, Michal Košut, Ivo Medek, Alena Němcová, Pavel Novák-Zemek, Arnošt Parsch, Alois Piňos, Miloš Štědroň a nově přizvaní Eva Drlíková a Jiří Fukač, členem *in memoriam* byl prohlášen Miloslav Ištvan). Existovala zprvu v rámci nově vzniknuvší Asociace hudebních umělců a vědců, jejíž stanovy ostatně právě členové Cameraty spoluvytvářeli. Charakter činnosti skupiny se ovšem hned od počátku změnil: sice zprvu pokračovaly její debaty, které se přesunuly do učebny Katedry kompozice a dirigování na JAMU, stále více času si však v nich vyžadovaly organizační záležitosti. A vzhledem k tomu, že každý ze členů skupiny procházel dalším vývojem a také vzhledem k tomu, že smrtí Miloslava Ištvana v lednu 1990 odešla zakladatelská a svojí přirozenou autoritou všechny ostatní členy stmelující osobnost, diskuse o tvůrčí činnosti pozvolna ustávaly.

V roce 1995 se pak otevřela třetí a poslední etapa v činnosti Cameraty Brno – etapa, v níž skupina fungovala jako pořadatel vlastních koncertů. K tomu bylo třeba nejprve vytvořit stanovy sdružení a zaregistrovat je u ministerstva vnitra. Stalo se tak 27. 3. 1995. Je v nich uvedeno mimo jiné, že *Sdružení Camerata Brno je dobrovolným nevýdělečným společenstvím autorů – skladatelů, hudebních teoretiků a publicistů. Cílem činnosti sdružení Camerata Brno je propagace hudby jejich členů v kontextu soudobé české i světové tvorby. Své cíle zajišťuje především*

- *tím, že pořádá hudební produkce*
- *udržuje kontakt s jinými subjekty podobného zaměření*
- *hospodaří s vlastním majetkem i s majetkem, ke kterému má právo k užívání*
- *provozuje hospodářskou činnost související s tvorbou členů a zřizuje k tomu i potřebná zařízení.*

V odstavci Práva a povinnosti členů je uvedeno, že se *řádným členem sdružení mohou stát fyzické osoby, s jejichž přijetím souhlasí všichni stávající členové. Řádní členové mají právo*

- *zúčastňovat se všech akcí sdružení a zde volně vyjadřovat své názory na činnost sdružení*
- *volit a být voleni do vedení sdružení*
- *využívat členských výhod*

- *vystoupit ze sdružení.*
Povinností řádných členů je
 - *řídít se stanovami sdružení*
 - *nenarušovat vzájemné vztahy*
 - *vykonávat přijaté funkce.*
- Členství ve sdružení zaniká
- *úmrťím*
 - *na vlastní žádost*
 - *jednomyslným rozhodnutím všech členů při vážném porušení stanov. Proti tomuto rozhodnutí není odvolání.*

Ve stanovách je dále uvedeno, že nejvyšším orgánem sdružení je valná hromada, která volí dva mluvčí. Ti sdružení zastupují a mají podpisové právo.

Programy koncertů Cameraty až do roku 2003 jsou sepsány v knize věnované skupině. V roce 2004 se uskutečnily další tři koncerty, všechny ve spolupráci se Spolkem pro novou hudbu v rámci cyklu Setkávání nové hudby, jak to bylo zavedeno už od roku 1994 organizační péčí Arnošta Parsche. Oproti dřívějšímu se změnilo místo konání akcí: vzhledem ke stále větší zatíženosti koncertního sálu (auly) Hudební fakulty JAMU se koncerty Cameraty přesunuly do Komorního sálu ve sklepních prostorách školy. Prvním z nich byl koncert 24. března 2004, na němž zazněla poprvé skladba *Capriccio* pro housle, klarinet a klavír Michala Košuta a starší díla Jiřího Barty (Trio pro hoboj, klarinet a fagot), Arnošta Parsche (*Quattro pezzi per quattro stromenti*), Leoše Faltuse (*Kejklíři* pro hoboj, klarinet a klavír) a Miloše Štědrone (*Villanelle per Willi*). Účinkovaly soubory Filharmonické trio (Hana Bartoníková - hoboj, Emil Drápela - klarinet a Roman Novozámský – fagot) a *Sonata a tre* (Marie Gajdošová – housle, Emil Drápela – klarinet a Dana Drápelová – klavír), Barbara Willi (cembalo), Štěpán Graffe a Jan Vašta (housle), Jan Škrdlík (violoncello) ad.

O měsíc později, 21. dubna 2004, byl uspořádán ve stejných prostorách další koncert cyklu Setkávání nové hudby, v němž zazněly *Karikatury* Aloise Piňose v provedení sdružení *Musica nova* (Petr Pomkla – flétna, Vít Spilka – basklarinet, Jana Goliášová – klavír), ze záznamu zazněla elektroakustická kompozice Arnošta Parsche Josefu Horákovi v provedení dedikanta a Ensemble MARIJAN (Markéta Dvořáková, Ivo Medek, Jan Kavan) prezentoval svou autorskou týmovou kompozici *Tri-Air*. Z tvorby nečlenů skupiny provedl soubor *Musica nova* skladbu *Chvála manželství Pavla Nováka-Zemka*² a violista Petr Pšenica s pianistkou Janou Goliášovou skladbu *Panta rhei* Dalibora Spilky. 26. května 2004 pak cyklus skončil večerem hostující zpěvačky Jacqueline Bobak (USA) a perkusionisty a skladatele Dana Dlouhého, který byl současně dramaturgem večera. Koncert byl pojat jako „zápas“ *vokálu a (nejen) bicích nástrojů* (jak zněl jeho podtitul), což naznačovalo, že skladby uvedené v programu večera vesměs počítaly s vy-

² Pavel Novák-Zemek byl sice zakládajícím členem Cameraty Brno, ale po smrti Miloslava Ištvan na vlastní žádost ze skupiny vystoupil. V roce 2004 vystoupil rovněž Radomír Ištvan a nadále tedy jeho skladby nebyly v programech koncertů skupiny zastoupeny.

užitím specifických interpretačních kvalit obou účinkujících. Byly to Svízelné situace Aloise Piňose, Prosté zpěvy Arnošta Parsche, Tance královny Lear Miloše Štědroně, Ancient Stories Ivo Medka, Tomtomiana Jiřího Kollerta a Surrealistic-ký objekt Dana Dlouhého a skladby Marka Bobaka a Daryla Runswicka.

Tento poslední koncert znamenal v činnosti Cameraty novum v tom, že byl exportován do dalších měst: se stejným programem byl proveden o den dříve na Univerzitě Palackého v Olomouci a o den později na Janáčkově konzervatoři v Ostravě.

V uvedených koncertech zaznívaly vedle novinek i skladby staršího data. Ty potvrzovaly své kvality už tím, že si je většinou interpreti sami zvolili a nabídli pořadatelům. Jejich reprodukční podoba byla tedy dokonale vycizelovaná a přesvědčující. Tmelem každého z koncertů byla přitom vystoupení pevných interpretačních seskupení, existujících delší dobu a majících svůj zřetelný interpretační profil.

Patřilo k nim Filharmonické dechové trio, spojující hráče dřevěné dechové skupiny brněnské filharmonie (Hana Bartoníková – hoboj, Emil Drápela – klarinet a Roman Novozámský – fagot) a Sonata a tre, hrající ve složení Marie Gajdošová – koncertní mistr Filharmonie Brno, Emil Drápela – první klarinetista téhož orchestru a jeho manželka Dana Drápelová, pianistka. Oba tyto soubory existují dodnes pod inspirativním vedením Emila Drápely, který po celou svoji tvůrčí dráhu sleduje novinkovou produkci a vyvolává v život nové skladby. Z jeho nejnovějších sólistických aktivit připomeňme alespoň první provedení Ronda pro klarinet a orchestr Michala Košuta na koncertech Filharmonie Brno 25. a 26. března 2010.

Dalším interpretačním seskupením, které se podílelo na interpretační podobě brněnských koncertů od roku 1990, byl soubor *Ars incognita*, těleso variabilního obsazení, sestavované klarinetistou Liborem Novotným opět většinou ze členů brněnské filharmonie. O všech těchto souborech bylo pojednáno už ve zmiňované knize *Camerata Brno*.

Novým souborem účinkujícím poprvé na koncertu Cameraty 21. dubna 2004 se stala *Musica nova*. Název i obsazení souboru byly symbolické: jeho členové Petr Pomkla – flétna, Vít Spilka – basklarinet a Jana Goliášová – klavír totiž vědomě navázali na činnost někdejšího stejnojmenného souboru z počátku let šedesátých (tvořili jej Oldřiška Vaňharová, Josef Horák a Branko Čuberka), který se významnou měrou podílel na utváření éry premiér autorů tehdejší světové avantgardy (Boulez, Messiaen, Stockhausen, Hindemith, Stravinskij – většinou poprvé v Československu) i tvořící se avantgardy brněnské (Ištvan, Piňos, Faltus, Pavel Blatný, Pololánik a další)³. Nový soubor dal najevo vazbu na své předchůdce nastudováním Piňosových *Karikatur*, premiérováných právě souborem šedesátých let.

³ Viz ŠTĚDRONĚ, Miloš. *Brněnská Musica nova (1961–1964)*, in: *Časopis Moravského muzea* LI, 1966, str. 325–344.

Vrcholem činnosti Cameraty v roce 2004 byla organizace koncertu Státní filharmonie Brno⁴ 14. října v Besedním domě, na němž zazněly skladby Miloslava Ištvana, Jiřího Bártý, Pavla Nováka – Zemka a Michala Košuta. Impulzem k uspořádání tohoto koncertu byla skutečnost, že Michal Košut, který v onom roce oslavil své padesátiny, se ocitl na oficiálním seznamu jubilujících skladatelů v rámci projektu Česká hudba 2004. Tato skutečnost umožnila požádat o grant, díky němuž Camerata získala finanční prostředky nutné k zajištění akce.

První část večera připomněla dílo zakladatele Cameraty Miloslava Ištvana a současně i – dedikací zakotvenou v názvu – dalšího významného představitele brněnské tvorby šedesátých let: In memoriam Josef Berg je skladba z roku 1971, v níž se Ištvan vyrovnával s odchodem svého přítele, skladatele Josefa Berga, který počátkem téhož roku podlehl rakovině. Tvorbu osmdesátých let zastupovaly na koncertě Reliéfy Jiřího Bártý, zatímco další dvě díla zazněla poprvé: byla to Symfonie č. 4 – Unisono pro orchestr Pavla Nováka-Zemka z let 2002–2003 a symfonie -Via sotterranea Michala Košuta z roku 2003. Státní filharmonie Brno pod taktovkou Milana Kaňáka interpretovala tento náročný program na vysoké úrovni, mimořádně početné publikum nešetřilo potleskem.

Byl to první orchestrální novinkový večer v Brně od roku 1989, tedy po dlouhých patnácti letech. Svým charakterem navázal na někdejší tzv. studiové koncerty, které zejména v letech sedmdesátých a osmdesátých organizoval Svaz českých skladatelů a koncertních umělců ve spolupráci se Státní filharmonií Brno a s Čs. rozhlasem. Konaly se pravidelně dvakrát ročně a na jejich programu byla téměř výlučně nová orchestrální díla brněnských skladatelů. Jiná česká města podobný typ koncertů neměla, Brno bylo v tomto ohledu výjimečné⁵. Koncert Cameraty navázal na tuto tradici i tím, že byl natočen brněnským rozhlasem.

A ještě jednou skutečností byl koncert 14. října 2004 pozoruhodný: jeho novinkou byla spojitost s výtvarným uměním. Hodinu před koncertem se konala ve foyer Besedního domu vernisáž výstavy výtvarných objektů Jana Wolfa (malíře, sochaře a také speleologa, který podnikal s Michalem Košutem výpravy do podzemí, jež se staly inspirací pro Košutovu symfonii *Via sotterranea*). Publikum si tak před koncertem či o přestávce mohlo prohlédnout současné výtvarné artefakty, což dodalo akci další dimenzi. A v neposlední řadě je třeba připomenout, že i tištěné programy tohoto večera byly výtvarným objektem *sui generis*. Využily totiž – se svolením dědiců – výtvarného návrhu akademického malíře Jiřího Haldlače pro katalog Mezinárodního hudebního festivalu z roku 1988 (tedy z téhož roku, kdy vznikly Bártovy Reliéfy).

V roce 2005 uspořádala Camerata Brno obdobným způsobem jako v roce minulém tři koncerty, opět nazvané *Setkávání nové hudby* a opět ve spolupráci

⁴ Orchester nesl název Státní filharmonie Brno od svého založení v roce 1956 a teprve po padesáti letech své existence změnil název, který už neodpovídal skutečnosti, na Filharmonie Brno.

⁵ Viz BÁRTOVÁ, Jindřiška. *Státní filharmonie Brno a hudba dvacátého století*, in: Státní filharmonie Brno 1956–2006. Brno 2006, příloha Historie a současnost Státní filharmonie Brno, str. 6–9.

se Spolkem pro novou hudbu a s Hudební fakultou JAMU, v prostorách jejího Komorního sálu. Novým prvkem v nich byl poměrně značný počet hostů: ke spolupráci byly přizvány skladatelské subjekty Arbos, Klub moravských skladatelů, Bezmocná hrstka a Tvůrčí centrum Asociace hudebních umělců a vědců Ostrava.

První koncert se konal 23. února a na jeho programu byly hned čtyři původní premiéry děl autorů Cameraty: Tance královny Lear (ve verzi pro violu, vokál a bicí) Miloše Štědrone, Řeči královské pro zpěv, flétnu a kytaru Jiřího Bárty, Tlučte a bude vám otevřeno pro bicí Aloise Piňose a Tance ohňů Ivo Medka pro flétnu, klarinet, bicí a klavír. Interprety byli Musica nova (Petr Pomkla, Vít Spilka a Petr Hala), perkusionisté Dan Dlouhý a Martin Opršál, Vladimír Richter (zpěv), Marie Hovorková (kytara) a Petra Zemanová (tanec). Sdružení pro novou hudbu Arbos mělo na programu skladby Michala Nejtky, Hanuše Bartoně a Miroslava Pudlák a představilo i maďarské autory Máté Hollóse, László Sárýho, Pétera Durkó a Miklóse Sugára.

Druhý koncert cyklu Setkávání nové hudby se konal 6. dubna 2005, ze skladeb členů Cameraty na něm zazněly Glosy ze Švejka Miloše Štědrone, Clamores Aloise Piňose a Ostrovy Arnošta Parsche. Členové Klubu moravských skladatelů a Bezmocné hrstky (skupiny složené ze studentů a nedávných absolventů JAMU) byli zastoupeni skladbami Le Ro Víta Zouhara, Co nás přinutilo jet na kole Zdeňka Krále a My dva Jana Meisla. Účinkovalo vokální sdružení Affetto (Jan Mikušek, Vladimír Richter, Marek Olbrzymek a Aleš Procházka) a Ars incognita s dirigentem Pavlem Šnajdrem.

Třetí koncert téhož cyklu se uskutečnil 26. května 2005 v Komorním sále HF JAMU. Z tvorby členů Cameraty zazněl Svět Jana Zrzavého Michala Košuta v provedení pianistky Daniely Velebové a dva zpěvy pro ženský sbor, baryton a klavír Jak mátu v dlani Arnošta Parsche (Tomáš Král – zpěv, Daša Briškárová – klavír, Ars brunensis chorus, dirigentka Kateřina Studentová). Dále zazněly Divy lásky Petra Haly, sborové skladby ostravských autorů Dobroslava Lidmily a Milana Báchorka a Chytrosti pro vokální trio Edvarda Schiffauera.

Tím skončily koncerty Cameraty Brno v té podobě, na jakou si brněnská kulturní veřejnost zvykla v průběhu více než desetiletí. Na své valné hromadě 6. dubna 2005 se Camerata dohodla nevstupovat samostatným koncertem do festivalu Setkávání nové hudby plus s tím, že tento festival připravuje a organizuje Ivo Medek s jinými subjekty. Usnesla se rovněž na tom, že dramaturgii dalších koncertů a činnosti s tím související přebírá Michal Košut.

Na základě svých zkušeností s organizací orchestrálního koncertu v roce 2004 sledoval Košut od počátku myšlenku uspořádat reprezentativní cyklus koncertů u příležitosti čtvrtstoletého výročí vzniku Cameraty. Pro uskutečnění této myšlenky získala Camerata finanční podporu Ministerstva kultury, Nadace Leoše Janáčka, Hudební nadace OSA a Nadace Českého hudebního fondu a mohla tedy na jaře 2006 publiku představit to nejlepší z tvorby svých členů. Koncerty se konaly v prostorách konventu Milosrdných bratří na Starém Brně a programově byly složeny výlučně ze skladeb členů sdružení s tím, že interpretační páteří každého

večera byl některý z existujících brněnských souborů, který provedl skladby vyhovující jeho obsazení či psané přímo pro něj. Tak na prvním večeru uspořádaném 23. 2. 2006 účinkoval soubor *Ars incognita* a v nastudování dirigenta Emila Skotáka zazněly skladby Ivo Medka – *11 Gestalten des Mondscheins* a *Křídla*, Miloše Štědrně – *Nostalgia* a Aloise Piňose – *Clamores*. Košutovu skladbu *Musica per clarinetto solo* přednesl Emil Drápela. Na druhém ze tří reprezentativních koncertů Cameraty dne 30. března 2006 účinkoval soubor *Čeští komorní sólisté*, který pod taktovkou Petra Vronského uvedl *Kantilénu* pro housle a komorní smyčcový orchestr Aloise Piňose, *Il Giuoco* pro klavír, smyčcový orchestr a bicí Leoše Faltuse, *Hudbu pro smyčce – In memoriam Miloslav Ištvan Jiřího Barty* a *Koncertantní hudbu pro klavír a 11 smyčcových nástrojů Michala Košuta*. Sólisty byli Leoš Zavadilík – housle, Milan Bialas a Jarmila Mrazíková Češková – klavír.

Třetí koncert z cyklu, který uspořádala Camerata u příležitosti čtvrtstoletého výročí své existence 27. 4. 2006, měl na programu skladby Leoše Faltuse – *Trifonia* pro housle, klarinet a klavír, *Zátiší Jiřího Barty* a *Kresby Arnošta Parsche* pro stejné obsazení, Miloše Štědrně *Scherzetti cervetti* pro kontrabas a klavír a Miloslava Ištvanova *Trio* pro klarinet, bicí nástroje a klavír. Účinkovali kontrabasista Miloslav Jelínek, pianistka Marcela Jelínková, perkusionista Martin Opršál a soubor *Sonata a tre*.

Epilog činnosti skupiny Camerata Brno dopsali symbolicky mladí interpreti. Posledním koncertem cyklu ke 25. výročí existence sdružení se totiž stalo vystoupení studentů a nedávných absolventů Hudební fakulty JAMU, kteří sami přišli s iniciativou uspořádat koncert z tvorby Miloslava Ištvanova. V Komorním sále JAMU tedy zazněly 29. května 2006 v provedení houslisty Pavla Burdycha, klarinetisty Ondřeje Dvořáka, violoncellistů Štěpána Filípka a Karla Chudého a pianistek Zuzany Bérešové a Dany Drápelové Ištvanovy komorní skladby z let 1954–1970. Koncert byl působivý nejen svojí hudební podobou, ale též výtvarně: o jeho design se zasloužil další ze studentů školy Pavol Juráš.

A tím skončila činnost skupiny Camerata Brno. Na valné hromadě 5. prosince 2007 bylo konstatováno, že nikdo ze členů sdružení nepodal podnět k nějaké činnosti, tudíž nebude prozatím Camerata veřejnou činností vyvíjet s tím, že registrace Cameraty u Ministerstva vnitra rušena nebude. Situace se však zkomplikovala při každoroční povinnosti sepsat daňové prohlášení. Finanční úřad požadoval jednoznačné stanovisko k činnosti sdružení, a proto byla listinou ze dne 26. 3. 2008 tato činnost oficiálně ukončena.

THE ACTIVITIES OF THE ASSOCIATION CAMERATA BRNO IN THE FINAL PERIOD OF ITS EXISTENCE

The Camerata Brno was established in the early 1980s as an association of music composers and theorists who held informal sessions to listen to compositions and to discuss them. After the fall of the communist regime the Camerata Brno declared its existence and started to organize its own concerts. Its activities are treated by the writer of the present paper in the book *Camerata Brno* which was published at the Janáček Academy of Music and Performing Arts in 2003 in Czech and a year later in an updated version in German. The association continued its activities. In 2003 it gave three concerts in Brno and some performances in other towns. The highlight of the Camerata's activities was a concert of the Brno Philharmonic in 2004 which presented orchestral music composed by the members of the group. In 2005 the Camerata organized three chamber concerts of compositions by its members and by guests from Prague and Ostrava, in 2006 a prestigious concert series on the occasion of the 25th anniversary of its birth. Symptomatically, an epilogue to the Camerata's activities was written by young performers – the Janáček Academy students, who suggested to arrange a concert program consisting of compositions by Miloslav Ištvan, the founder of the association. This performance, in May 2006, finished the activities of the group Camerata Brno.